

Prikje bij zondag 22 september 2024

Jezus omarmt een kind

Vandaag zou dat gebaar
niet veel opzien baren.
In zijn tijd was het *not done*.
Jezus deed wel meer dingen
die tegen de haren instreken.
Ook zijn leerlingen begrepen
Hem vaak niet.

Een kind centraal stellen
is een sterk, ontwapenend gebaar:
een kind is spontaan, echt, ontvankelijk ...
maar ook klein en hulpeloos,
kwetsbaar en broos,
zoals zieken, armen, weduwen en wezen,
mensen die honger hebben ...
en al wie in de marge leeft.
Het hart van Jezus gaat uit
naar *kleine mensen!*
Voor hen is Hij bereikbaar!

Vaak maakt Jezus fysiek contact,
teken van nabijheid en verbondenheid.
Meer nog dan woorden, zeggen gebaren
dat je anderen graag ziet,
dat je hart naar hen uitgaat.

Een arm om je schouder,
een knuffel of zoen,
een warme, tedere blik
laten je voelen dat je geliefd bent.
Liefde zoekt geen macht.
Liefde is de ontdekking van
iets groters dan jezelf.
Dat noemt Jezus *dienaar zijn*.

Mia Verbanck